

Pesti tavasz

Ma délután tintatartómba mosolygott a napsugár. Ez a fanyar, fekete leves, melybe máskor sötét álmaimat főzöm bele, egyszerre ragyogó tükörré simul. Szívárványszínűnek látom, mikor belevágom tollamat a kalamárisba, s írni kezdek.

Kinézek az utcára. Az emberek valamit tátott szájjal bámulnak, nem tudni, hogy mit. Labda puffan a Múzeum-kertben, észreveszem az első piros léggömböt, melyet fehér cérnaszálon táncoltat a kék égbe egy vérszegény úrigyerek, az Arany-szobor is nyájasabb, mint máskor. Millió apró villamos csengő ideges bizsergését hallom a levegőben, kürtök, tűzoltótrombiták harsogását.

Este hét óra tájt botorkálok haza szürke, orgonaszagú esőben. Az eső cisz-dúrban nagyon vidám muzsikát játszik. Otthon az asztalomon pár hóvirág, a tavasz névjegye. Laza és gyenge virágok, mint az olcsó nyakkenődők, széles öltéssel. A természet keze még dermedt, a fagytól ügyetlen a virágkötéshez, csak vásári munkában küldte mutatóul az első virágot.

Mintha ez állna mellette: Minta érték nélkül.

(*A Hét*, 1908. március 15. – *Á*, 282. old.)